

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Sylvie Šiškeové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. I. D., LL.M.**, zast. Mgr. Jakubem Vepřekem, advokátem se sídlem Tyršova 1714/27, Ostrava, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2020, č. j. MV 106196-2/OSK-2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2022, č. j. 62 Ad 18/2020-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2019 odvolala Rada Energetického regulačního úřadu (ERÚ) žalobkyni ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, a to z důvodu zrušení služebního místa pro změnu systemizace. Žalobkyně byla zařazena mimo výkon služby a následně podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě převedena na služební místo odborného rady v oddělení sporných a schvalovacích řízení s výkonem služby v ERÚ v oborech služby *Energetika a Legislativa a právní činnost*. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Brně, který žalobu také zamítl. Podle krajského soudu správní orgány správně použily § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě a řádně vyhodnotily vhodnost nového služebního místa

i zdravotní způsobilost žalobkyně k výkonu státní služby na novém služebním místě. Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se poklesu platu a nemožnosti žalobkyně využít na novém služebním místě svou manažerskou kvalifikaci a schopnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Stěžovatelka vytýká rozsudku krajského soudu částečnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V žalobě popsala, proč považuje rozhodnutí Rady ERÚ za nepřezkoumatelné a namítala, že žalovaný nebyl oprávněn neomezeně nahrazovat činnost Rady ERÚ. Žalovaný podstatně doplnil chybějící skutková zjištění a úvahy Rady ERÚ, čímž porušil princip dvojinstančnosti správního řízení. Krajský soud ale pouze obecně shrnul některé závěry judikatury k nepřezkoumatelnosti a konstatoval, že žalovaný nedostatky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odstranil.

[4] Stěžovatelka je dále přesvědčena, že důvod jejího převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Dosavadní služební místo bylo zrušeno z důvodu změny systemizace, a proto z něj stěžovatelka byla odvolána podle § 60 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Jinými slovy, odvolání ze služebního místa představeného je až následkem zrušení dotčeného služebního místa, nikoli příčinou, proč službu na daném místě stěžovatelka nemůže vykonávat. Výklad krajského soudu nemá oporu v zákoně a je nelogický. Znění § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě nevylučuje aplikaci tohoto ustanovení na případy zrušení služebních míst představených. Krajský soud zdůrazňuje specialitu úpravy v § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě ve spojení s § 60 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Stěžovatelka má ale za to, že speciálním ustanovením je § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Ustanovení § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě je zjevně obecnější a dopadá na jakékoli jiné než speciálně vymezené případy převedení. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, č. 4088/2020 Sb. NSS, bod 48, stěžovatelka nepovažuje za vytržený z kontextu. Naopak se domnívá, že NSS skutečně připustil kombinaci § 60 odst. 1 písm. a) a § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Obdobně postupoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 10 Ad 16/2019-110, bod 14.

[5] Podle stěžovatelky krajský soud také nesprávně posoudil, zda je pro ni nové služební místo vhodné. Jedním z hledisek vhodnosti nového služebního místa je zdravotní způsobilost (např. rozsudek krajského soudu ze dne 30. 8. 2022, č. j. 31 Ad 15/2020-178). Stěžovatelka již dne 6. 5. 2020 vyrozuměla Radu ERÚ o své pracovní neschopnosti, o termínu plánované operace a předpokladu nejméně sedmiměsíční pracovní neschopnosti. Správní orgány to však nezohlednily, odkázaly na více než dva a půl roku starý lékařský posudek a shledaly nové služební místo pro stěžovatelku vhodným. Měla-li Rada ERÚ k dispozici informace zásadně zpochybňující závěry lékařského posudku, měla se zabývat aktuální situací. To platí tím spíše tehdy, pokud byla stěžovatelka převedena na nové služební místo na dobu určitou.

[6] Nové služební místo považuje stěžovatelka za nevhodné též z hlediska svého vzdělání, kvalifikace a schopností. Jeho povaha je oproti původní manažerské pozici referentská. Závěry krajského soudu jsou v rozporu s rozhodovací praxí, podle níž musí

pokračování

být státní zaměstnanec převeden na služební místo, které je „ještě vhodné“ a ne na místo, které je „nejméně nevhodné“ (rozsudek městského soudu č. j. 10 Ad 16/2019-110). Z rozsudku krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2020-178, plyne, že je třeba precizně hodnotit povahu dosavadního a nového místa. O nevhodnosti nového místa svědčí, že zaměstnanec bude vykonávat (převážně) referentskou činnost, nikoli činnost manažerskou.

[7] Krajský soud pouze odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 423/2019-70. Za relevantní označil jen to, aby byl převáděný zaměstnanec zařazen nejnižší do takové platové třídy, která ještě odpovídá jeho dosaženému vzdělání. Stěžovatelka s tím nesouhlasí a opět odkazuje na rozsudek městského soudu č. j. 10 Ad 16/2019-110. V jiném rozsudku téhož soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 8 Ad 18/2018-56, městský soud nevyhodnotil nové služební místo jako vhodné kvůli výraznému poklesu platu při převedení. Převedení by ve stěžovatelčině případě vedlo k poklesu platu o téměř 40 %. Krajský soud nevysvětlil, proč se odchýlil od citovaných rozhodnutí městského soudu, a jeho posouzení je nezákonné.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem. Odmítl, že nepřipustně nahrazoval činnost Rady ERÚ. Vysvětlil, proč je v případě zrušení služebního místa představeného třeba postupovat podle § 60 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě.

[9] K tvrzení stěžovatelky, že převedení odvolaného představeného podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě připustil i městský soud v rozsudku č. j. 10 Ad 16/2019-110, žalovaný uvedl, že jde o zřejmou nesprávnost v odůvodnění. Z rozsudku totiž současně vyplývá, že daný státní zaměstnanec byl převeden podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě. Městský soud se navíc nezabýval otázkou, podle jakého ustanovení měl být odvolaný představený převeden.

[10] K námitce nesprávného vyhodnocení otázky vhodnosti služebního místa žalovaný odkázal na napadená rozhodnutí. Rada ERÚ správně vycházela z platného lékařského posudku o zdravotní způsobilosti. Státní zaměstnanec musí podle § 34 odst. 1 zákona o státní službě splňovat předpoklady uvedené v § 25 odst. 1 po celou dobu výkonu služby a je povinen bez zbytečného odkladu oznámit, že je přestal splňovat. Splnění předpokladu zdravotní způsobilosti je prokazováno lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti. Dočasná neschopnost k výkonu služby sama o sobě pochybnost nezakládá, a to i přes upozornění na předpokládanou delší dobu trvání neschopnosti. Nejde ani o překážku převedení státního zaměstnance na jiné služební místo.

[11] K otázce zařazení do platové třídy žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, či na již citovaný rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[13] Ve vztahu k označení žalovaného správního orgánu NSS úvodem poznamenává, že do 31. 12. 2022 byl žalovaným správním orgánem náměstek ministra vnitra pro státní službu. Od 1. 1. 2023 se dosavadní náměstek ministra vnitra pro státní službu stal

nejvyšším státním tajemníkem (čl. II bod 1. zákona č. 384/2022 Sb.); proto je od tohoto data v souladu s § 69 *in fine* s. ř. s. žalovaným nejvyšší státní tajemník.

III. 1. (Ne)přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

[14] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka ji spatřuje v nedostatečném vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Rady ERÚ. Krajský soud s odkazem na judikaturu konstatoval, že rozhodnutí Rady ERÚ a žalovaného tvoří jeden celek. Jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí odstranil nedostatky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, není podle krajského soudu toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[15] NSS zdůrazňuje, že správní řízení ovládá zásada jednotnosti řízení. Řízení představuje jeden celek až do vydání konečného rozhodnutí a jako jeden celek jsou vnímána též rozhodnutí vydaná v jeho jednotlivých fázích (rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Není tedy vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil nedostatky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to i pokud jde o jeho odůvodnění (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66). To platí tím spíše, vychází-li odvolací orgán ze stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33). Smyslem odvolacího řízení je nejen posoudit zákonnost prvostupňového rozhodnutí, ale i odstranit případné vady řízení před správním orgánem prvního stupně. Zjištěné vady předcházejícího řízení či rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit, pokud nejsou tak intenzivní či rozsáhlé, že je nutné provést nové řízení před správním orgánem prvního stupně. Při doplňování řízení před odvolacím orgánem je třeba dbát na práva účastníků řízení, tedy na to, aby s novými zjištěními byli seznámeni a měli možnost se k nim vyjádřit. Pokud odvolací orgán takto postupuje, neporušuje zásadu dvojinstančnosti (rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 As 24/2009-93).

[16] Rozhodnutí Rady ERÚ je přezkoumatelné. Rozhodnutí žalovaného je doplňuje a podrobněji reaguje na stěžovatelčiny výhrady. Žalovaný v odvolacím řízení vycházel z podkladů obsažených ve správním spise a neprováděl nové důkazy. NSS dospěl ohledně námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ke shodnému závěru jako krajský soud, tedy že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Závěr krajského soudu je dostatečně odůvodněný a ani napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

III. 2. Aplikace § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě

[17] Podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě *ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného.*

[18] Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě *se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.*

pokračování

[19] Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo též tehdy, *nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*

[20] Spornou otázkou je vztah § 61 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona o státní službě. Jinak řečeno, jde o to, zda má být odvolání ze služebního místa představeného v důsledku zrušení tohoto místa kvůli změně systemizace posouzeno jako nemožnost vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného [písm. b)], nebo jako nemožnost vykonávat jej v důsledku zrušení služebního místa z důvodu změny systemizace [písm. c)].

[21] Místo představeného, na které byla stěžovatelka původně zařazena, bylo v důsledku změny systemizace zrušeno. Stěžovatelka byla z tohoto místa odvolána, zařazena mimo službu a následně převedena na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě. Krajský soud se ztotožnil se správními orgány a dodal, že § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě upravuje situace, kdy je zrušeno služební místo státního zaměstnance, které není služebním místem představeného. Pro případ služebního místa představeného obsahuje zákon o státní službě zvláštní úpravu právě v § 60 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 1 písm. b).

[22] NSS s tímto výkladem krajského soudu souhlasí. Jak plyne z § 60 odst. 1 zákona o státní službě, představený může být ze služebního místa odvolán z pěti různých důvodů, mj. kvůli zrušení služebního místa. Následující ustanovení obsahuje důvody pro převedení státního zaměstnance na jiné služební místo. Při tom rozlišuje mj. mezi odvoláním ze služebního místa představeného a mezi zrušením služebního místa z důvodu změny systemizace. Pokud by zákonodárce nepovažoval za podstatné rozlišovat mezi státním zaměstnancem zařazeným na služebním místě představeného a na řadovém služebním místě, postrádalo by uvedené rozlišování smysl. Zároveň platí, že i představený může být odvolán v souvislosti se systemizací, která povede ke zrušení jeho služebního místa. Ustanovení § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě by v případě neexistence důvodu uvedeného pod písm. b) nevyklučovalo aplikaci na případy zrušení služebních míst představených. Vzhledem k existenci samostatného ustanovení, které se týká představených jako zvláštní kategorie státních zaměstnanců, však NSS upřednostňuje výklad zastávaný správními orgány a krajským soudem. NSS se tedy ztotožňuje s výkladem, který rozlišuje na základě kritéria specifičnosti služebního místa představeného, nikoli v závislosti na převedení na základě důvodu odvolání představeného.

[23] Ani odkaz na bod 48 rozsudku NSS č. j. 4 Ads 423/2019-70 nesvědčí ve prospěch stěžovatelčina závěru. NSS zde pouze odkázal na dvě ustanovení týkající se zrušení služebního místa z důvodu nové systemizace, aniž se blíže zabýval vztahem § 61 odst. 1 písm. b) a c) zákona o služebním poměru. Nadto, z bodu 1 tohoto rozsudku plyne, že tamní žalobce byl odvolán ze služebního místa představeného a podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě převeden na služební místo vedoucího oddělení správy budov. Stěžovatelčin výklad nenachází oporu ani v bodě 14 rozsudku městského soudu č. j. 10 Ad 16/2019-110. Jak přílehavě podotkl žalovaný, městský soud v rozsudku zároveň uvedl, že žalobce byl odvolán ze služebního místa představeného a podle § 61 odst. 1

písm. b) zákona o státní službě převeden na služební místo ministerského rady. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

III. 3 Vhodnost nového služebního místa

[24] Poslední kasační námitka se týká vhodnosti služebního místa, na něž byla stěžovatelka převedena. Touto otázkou se ve skutkově podobném případě nedávno NSS zabýval v rozsudku ze dne 3. 10. 2023, č. j. 1 Ads 79/2023-50. Z jeho obecných východisek vyjde kasační soud i nyní.

[25] Kritérium vhodnosti služebního místa v souvislosti s převedením státního zaměstnance na jiné služební místo NSS řešil v již citovaném rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019-70. Uvedl, že „kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem a v rámci interpretace neurčitého právního pojmu správní orgán musí alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc“. Při výkladu neurčitého právního pojmu je správní orgán povinen zabývat se konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda spadají do rozsahu neurčitého právního pojmu.

[26] NSS již také uvedl, že vhodnost neznamena, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu. Stačí, pokud se mu blíží co do vykonávaných činností. Nejedná se tak o „stejnost“ ani o snahu o nalezení ideálního „adekvátního“ služebního místa. Absence nároku na zařazení na konkrétní služební místo a na jmenování na služební místo představeného plyne přímo z § 23 odst. 2 zákona o státní službě. Zákon o státní službě nestanoví povinnost zařadit státního zaměstnance do stejné platové třídy ani přihlížet k jeho dosavadnímu služebnímu zařazení na nejvyšších stupních hierarchie služebního úřadu, pokud došlo ke zrušení jeho stávajícího služebního místa v důsledku systemizace (rozsudky NSS č. j. 6 Ads 315/2020-58, body 23 a 24, či č. j. 4 Ads 423/2019-70, bod 84). To platí pouze v případě zrušení původního služebního místa v důsledku systemizace. Dojde-li systemizací pouze k úpravě služebního místa, převést zaměstnance do nižší platové třídy nelze (rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 290/2020-26, bod 25; či ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 245/2019-25, bod 24).

[27] Pro určení kritéria vhodnosti nového služebního místa má význam také metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 ze dne 27. 11. 2019, kterým se stanovují podrobnosti ke změnám služebního poměru (což ostatně výslovně zdůrazňuje též judikatura NSS, která v této souvislosti na metodiku odkazuje – např. v rozsudku č. j. 6 Ads 315/2020-58 nebo ve dvou rozsudcích ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 9/2022-21, a č. j. 7 Ads 409/2021-55). Článek 63 odst. 2 metodického pokynu za relevantní kritéria vhodnosti demonstrativně označuje zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikaci, obor služby, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, resp. vykonávané správní činnosti, stejný nebo jiný služební úřad, služební působiště, zařazení do platové třídy, přístup státního zaměstnance k převedení a zájem na řádném výkonu služby.

[28] Posuzování vhodnosti nového služebního místa pro konkrétního zaměstnance záleží na konkrétních skutkových okolnostech a je silně individuální ve vztahu k jednotlivým posuzovaným zaměstnancům a služebními místům. Jde o komplexní

pokračování

posouzení více faktorů, které mohou v různých případech působit různě silným vlivem. Ne vždy bude možné dojít k závěru o vhodnosti či nevhodnosti služebního místa na základě jediného faktoru. I když bude jeden faktor silně naznačovat rozhodnutí jedním směrem, může být vykompenzován souhrnem ostatních kritérií. Přesto mohou nastat situace, kdy závěr o nevhodnosti nového služebního místa bude možno učinit na základě jednoho z kritérií. Takovou (spíše tedy výjimečnou) situací může být například skutečnost, že státní zaměstnanec nemá pro nové služební místo vůbec potřebnou kvalifikaci či vzdělání, nebo místo výkonu služby je velmi vzdáleno od původního místa (rozsudek NSS č. j. 7 Ads 9/2022-21).

[29] Závěrem těchto obecných východisek kasační soud odkazuje na svůj rozsudek č. j. 7 Ads 409/2021-55, v němž uvedl, že „je možné po zrušení místa představeného státního zaměstnance převést i na běžné služební místo, tedy nikoliv představeného“.

[30] Podle stěžovatelky je pro ni nové služební místo nevhodné zejména z následujících důvodů: a) nedostatečně zohlednění zdravotního stavu stěžovatelky, b) vysoká kvalifikace stěžovatelky, c) podstatný pokles platu.

III.3.a Vhodnost nového služebního místa z hlediska zdravotního stavu stěžovatelky

[31] Stěžovatelka namítá, že se správní orgány při výběru nového služebního místa nezabývaly jejím aktuálním zdravotním stavem a plánovanou pracovní neschopností. Tím spíše se podle ní jedná o pochybení v situaci, kdy měla být převedena na nové služební místo na dobu určitou.

[32] Stěžovatelčinu aktuálnímu zdravotnímu stavu, resp. její pracovní neschopnosti, se krajský soud věnoval v bodech 21 a 24 napadeného rozsudku. Krajský soud nepochybil, pokud nejdříve uvedl, že nové služební místo nevyžaduje nové posouzení zdravotní způsobilosti poskytovatelem pracovně-lékařských služeb. Stěžovatelka je totiž způsobilá pro výkon státní služby na dosavadním služebním místě. NSS souhlasí s tím, že zákon v případě převedení na jiné služební místo nevyžaduje nové posouzení zdravotní způsobilosti. Dočasná neschopnost k výkonu služby související s plánovanou operací, která může přesáhnout 180 dnů (srov. § 43 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách) sice mohla vést k potřebě nového posouzení zdravotní způsobilosti stěžovatelky. To však jak ve vztahu ke služebnímu místu, na které byla přidělena, tak k jakémukoli jinému místu, ke kterému by v té době byla přidělena. Tato dočasná neschopnost k výkonu služby související s plánovanou operací, která může přesáhnout 180 dnů, tedy nesouvisela s převedením stěžovatelky na jiné služební místo, tzn. nesouvisela s výkladem kritéria vhodnosti nového služebního místa.

[33] NSS se tedy ztotožnil se závěrem, že tato předpokládaná dočasná pracovní neschopnost neměla vliv na závěr o vhodnosti nového služebního místa pro stěžovatelku. Dočasná neschopnost k výkonu služby neznámá automaticky ztrátu zdravotní způsobilosti ani překážku převedení státního zaměstnance na jiné služební místo. Na tento závěr nemá podle NSS vliv ani fakt, že stěžovatelka byla převedena na nové služební místo na dobu určitou (lze doplnit, že tvrzení o převedení na dobu určitou zmiňuje stěžovatelka jak v žalobě, tak v kasační stížnosti pouze letmo a výhradně v souvislosti s dočasnou neschopností k výkonu služby).

III.3.b Vhodnost služebního místa z hlediska stěžovatelčiny kvalifikace

[34] Stěžovatelka namítá, že povaha nového služebního místa je oproti původní manažerské pozici pouze referentská. Již v této skutečnosti lze podle ní shledat nevhodnost nového služebního místa.

[35] Krajský soud se touto okolností zabýval v bodech 20 a 22 napadeného rozsudku. Vyložil, jaká bude hlavní náplň práce na novém služebním místě oproti služebnímu místu původnímu. Uvedl, že ačkoli je okruh agend rozdílný, v hlavních rysech jsou si činnosti vykonávané na obou služebních místech podobné. Z hlediska oboru služeb vykonávaných na novém služebním místě tak shledal být toto místo vhodným pro stěžovatelku. S tímto závěrem NSS souhlasí. Služební označení 13. platové třídy je *odborný rada (ministrský rada, vládní rada)*. Podle popisu činností jde o *systemové specializované činnosti v oborech služby dalších ústředních správních úřadů nebo systemové činnosti v oborech služby ministerstev a dalších ústředních správních úřadů s rozsáhlým vnitřním členěním a s širokými vazbami na jiné obory služby s celostátní působností. Koncepční činnosti správních úřadů s celostátní působností s rozsáhlým vnitřním členěním na obory služby a s četnými vazbami na další obory služby a zasahující do mnoha věcných a právních oblastí nebo se zvláště obtížnými podmínkami pro plnění úkolů celospolečenského významu včetně koordinace a sjednocování postupu dalších územních správních úřadů při výkonu daného oboru služby*. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatelky, že by nové služební místo bylo místem řadového referenta.

[36] Pokud stěžovatelka argumentuje rozsudkem krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2020-178, pak je vhodné doplnit, že NSS v této věci již dvakrát napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Naposledy se tak stalo rozsudkem č. j. 1 Ads 79/2023-47, v němž se NSS ve skutkově podobné věci neztotožnil s výkladem pojmu „vhodnost služebního místa“ ze strany krajského soudu. Proto není argumentace citovaným rozsudkem krajského soudu přiléhavá.

III.3.c Vhodnost služebního místa z hlediska poklesu stěžovatelčina platu

[37] Stěžovatelka spatřuje nevhodnost nového služebního místa také v podstatném snížení platu. V kasační stížnosti mj. odkázala na rozsudky městského soudu č. j. 10 Ad 16/2019-110 a č. j. 8 Ad 18/2018-56. V obou případech zrušil městský soud napadené rozhodnutí proto, že nové služební místo neshledal být vhodným z důvodu podstatného snížení platu.

[38] Zatímco o kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 10 Ad 16/2019-110, vedené pod sp. zn. 3 Ads 352/2021, NSS zatím nerozhodl, rozsudek městského soudu č. j. 8 Ad 18/2018-56 již NSS zrušil opakovaně citovaným rozsudkem č. j. 7 Ads 9/2022-31. Kasační soud zde dospěl k závěru, že pouze na základě snížení platu o 35 % nebylo možné dospět k závěru, že nové služební místo bylo pro tamního žalobce nevhodné. Zdůraznil přitom rozdíl, pokud se takto sníží plat zaměstnance, který má průměrný příjem, a toho, který má příjem vysoce nadprůměrný. Dopad na schopnost zajistit svou obživu shledal NSS zásadnější u zaměstnance s průměrným příjmem.

pokračování

[39] Ze závěrů tohoto rozsudku vyjde NSS přiměřeně i při vypořádání této námitky, neboť skutkové okolnosti obou případů jsou podobné. Oba stěžovatelé působili na vedoucích místech a jejich převedení na jiné služební místo bylo spojeno s poklesem příjmu. Stejně jako příjem stěžovatele ve věci sp. zn. 7 Ads 9/2022 lze i stěžovatelčin příjem, jehož dosahovala na původním místě, hodnotit jako nadprůměrný. Pokud stěžovatelka uvádí, že poklesl téměř o 40 % (přesné částky neuvádí) s tím, že současně podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně činí její příjem nyní 78 040 Kč, jedná se podle názoru NSS o obdobnou situaci, o které pojednává rozsudek č. j. 7 Ads 9/2022-31. Nejde o případ, kdy by byla stěžovatelka v důsledku snížení platu vystavena existenční nouzi. Touto optikou pak ani snížení platu samo o sobě nezpochybňuje závěr správních orgánů o vhodnosti nového služebního místa.

[40] NSS shodně jako v rozsudku č. j. 6 Ads 315/2020-58 dodává, že vysoké finanční ohodnocení stěžovatelky na předchozím služebním místě vyplývalo z toho, že se jednalo o služební místo představeného, s nímž byly spojeny určité požitky, stejně jako vyšší osobní příplatek odpovídající odpovědnosti, kterou stěžovatelka po převedení na nové služební místo již nemá. Jelikož služební orgán nenalezl pro stěžovatelku vhodné služební místo ve shodné (15.) platové třídě ani ve 14. platové třídě, převedl ji na místo, které je o dvě platové třídy níže než místo původní, tedy do 13. platové třídy.

[41] Pokud stěžovatelka namítá, že krajský soud pochybil, pokud nevysvětlil, proč se odchýlil od rozsudků městského soudu uvedených v bodě 7 tohoto rozsudku, je třeba zdůraznit, že stěžovatelka na tyto rozsudky v řízení před krajským soudem přímo neodkázala. Jakkoli je žádoucí, aby krajské soudy podobné případy rozhodovaly podobně, mohou v rozhodovací činnosti krajských soudů vznikat rozpory. Zajišťování jednoty judikatury je úkolem zejména pro NSS, který případné rozpory v rozhodovací činnosti krajských soudů svou judikaturou odstraňuje. Krajské soudy pak v zájmu jednoty judikatury jsou povinny tuto judikaturu NSS znát a řídit se jí. Z § 12 s. ř. s. tedy lze dovodit implicitní vyjádření povinnosti krajského soudu řídit se právním názorem NSS též v obdobných věcech (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Aps 2/2006-68). Krajský soud v nyní projednávané věci uzavřel, že ani nižší plat na novém služebním místě nevede k závěru, že by toto místo nebylo pro stěžovatelku vhodné. Byť je odůvodnění krajského soudu poměrně stručně, je tento závěr zákonný a ob stojí i s ohledem na judikaturu závěry NSS.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[42] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[43] Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu